

De geheimzinnige bibliotheek – Mohammad (Kaleidoskoop)

Ik doe mijn ogen open en zie mezelf in een hele ander wereld. Ik sta vermoeid op en zie mijn neef Hopper op een bankje zitten, die rustig een boek aan lezen is. “Wat is er gebeurd, en waar ben ik?” vraag ik aan hem. Hij begint te lachen en zegt vervolgens “Ben je soms vergeten dat je in de bibliotheek zit?” Ik kijk hem verbaasd aan. Wat bedoelt hij nou, ben ik slaap gevallen? Ik sta op van het bankje waar ik zit. Het is nu 17:30 uur. “Wanneer gaat deze bibliotheek dicht?” vraag ik. “Om 18:00 uur, denk ik” zegt Hopper. “Maar dan moeten we nu toch gaan?” Ik loop naar de balie waar een medewerker achter een computer zit en vraag hoe laat ze dicht gaan. De medewerker doet alsof ik er niet ben. Vreemd, denk ik. Ik loop vervolgens terug naar het bankje. Waar is Hopper nou? vraag ik mezelf af. “Hopper, Hopper. Waar ben je?” Ik draai me om naar de medewerker en zie hem ook niet. Heel paniekerig kijk ik om mij heen. Er is niemand! “Kris, Kris.” Hoor ik iemand roepen. Ik kijk rond, wie roept mij nou, het leek op Hoppers stem. Ik roep “Hopper” terug. Geen antwoord. Ik besluit om naar de uitgang te gaan. Plotseling beginnen alle boeken te bewegen en alle deuren gaan vanzelf open en dicht. “Wie is daar? Laat je zien!” Geen antwoord.

Ik ren zo snel mogelijk naar de deur. Opeens word ik tegengehouden door een onzichtbare muur. Ik begin te schreeuwen. De lampen gaan aan en uit. Ik loop naar achteren en val in een put. Schreeuwend val ik het duister in. Ik word wakker en zie Hopper en de bibliotheekmedewerker. Het is weer 17:30 uur. Wat gebeurt er? Weer ben ik in de bieb en op de plek waar ik net ook was. Ik ren zonder iets te zeggen naar de deur. Weer word ik tegengehouden. Ik loop weer naar achteren en zie Hopper staan. Ik geef hem een knuffel met tranen in mijn ogen. “Waar was je?” Geen antwoord. Ik schud hem heen en weer maar hij blijft maar voor zich uit staren. Ik laat hem los en ga voorzichtig naar achteren. De medewerker staat achter mij en net zoals Hopper kijkt hij ook alleen voor zich uit. Ik word steeds maar banger en banger. Ik ren en ren en ren. Zie mijzelf dan vervolgens in een mysterieuze kamer met allemaal dierenkoppen. Ik schrik, probeer de deur open te doen maar die zit vast. Ik klop en schreeuw maar de deur blijft dicht. Aarzelend loop ik het kamertje verder in. Overal zijn er dierenkoppen en mensenplaatjes op de muren en dozen op de grond vol boeken. Ik kan mezelf niet inhouden en ik moet een boek pakken al weet ik niet wat er zal gebeuren. Ik pak een opvallend boek dat verlicht wordt met allemaal kleuren en eromheen mooie beelden. Ik pak het boek en het alarm gaat. Van de schrik laat ik het boek vallen. En ren weer weg. “Wie durft aan mijn heilige boek te zitten?” hoor ik een enge stem zeggen. “Sssssorry, het was niet mijn bedoeling,” zeg ik huilend. Alle dierenkoppen beginnen tegen mij te praten en te achtervolgen. Weg hier, weg hier. Weer moet ik rennen zonder dat ik het door heb. De deur is er plotseling niet meer en ik ren de kamer uit. Dan val ik in onopgemerkt weer in een put.

Ik schrik met een zweterig hoofd wakker! Ik kijk om mij heen en zie mijzelf gelukkig weer thuis. In ons nieuwe thuis in Utrecht. Ik kan het niet geloven, het was allemaal een droom! Sinds we naar Utrecht zijn verhuisd heb ik voortdurend een rare droom over de oude bibliotheek hiernaast. Dat is raar. Ik stap uit mijn bed en loop vervolgens naar de badkamer. Ik was daar mijn gezicht en ga de trap dan af naar beneden. “Het ontbijt is klaar, Kris.” Hoor ik mijn moeder roepen van beneden. “Ik kom al.” Tijdens het ontbijt vertel ik aan mijn moeder wat ik gedroomd heb. Ze begint te lachen en zegt daarna: “Lieverd, je weet toch dat er niks mis is

met die bibliotheek? Waarom maak je je zo druk erom?” Ik weet bijna honderd procent zeker dat er iets is. En ik ga erachter komen wat er aan de hand is.

Na het ontbijt kleeft ik mij om en ga naar de bibliotheek. Ik sta nu twijfelend voor de deur van de bieb. Moet ik nou naar binnen gaan of niet, vraag ik mijzelf af. Ik ga toch naar binnen! Eenmaal binnen is het helemaal versierd met vrolijke kleuren en symbolen. Ik schrik! Ben ik wel in de goede bibliotheek binnen gelopen? Plotseling word ik naar binnen meegetrokken door alle andere vrolijke mensen. Ze beginnen allemaal vrolijk te dansen. Dus de griezelige en mysterieuze bibliotheek van buiten was eigenlijk een vrolijke gezellige bibliotheek vanbinnen.

Einde!

Uit het juryrapport:

‘De beschrijvingen zijn heel beeldend. Mohammad koos mooie woorden die bijdragen aan de griezelige sfeer van het verhaal’